

ELŐSZÓ

Ismét ajándékba kaptunk az élet Urától egy új esztendő, és újból megpróbáljuk az ő Lelke vezetésével úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk. Valamennyien tapasztaljuk, hogy ez a fajta szent matekozás a mindennapok forgatagában sokszor milyen komoly erőpróbát jelent számunkra.

A konferenciák eddigi címeit felidézve elmondhatjuk, hogy leborulva, nyitott szemmel kívánunk járni továbbra is a világban avégett, hogy lássuk a láthatatlant, akkor is, ha emiatt mi magunk leszünk látványosság a világnak. A mennyei jelenések látnoka maga is némiképp így jár, így szemlél, így érez, miközben feladatot kap: Írd meg, amiket láttál! (Jel 1,19).

Ugyanazon érem két oldalának a figyelembevételére ösztönözhet ez most minket. Egyrészt emlékeztet: teológusi és írástudó felelősségünk része, hogy gondolatainkat, szóbeli és írásbeli megnyilatkozásainkat ne csak a magunk emberi bölcsessége és felkészültsége, ne csak az intézményi elvárás és bizonyos publikációs kényszer diktálja, hanem az az eleven és megelevenítő isteni igazság, amely a Pátmosz-szigeti látnok tollát is vezette. Másrészt: ha valamilyen módon megérint ugyanennek az igazságnak a Lelke, ne nyugodjunk addig, amíg a parttalan látomásra és gondolatára nem sikerül ráhúznunk a szavak kényszerzubbonyát! Nem tudom, hogyan kell elképzelnünk az ősz apostolt. Százszor is sutba vágta vajon a szövegeit, mert rájött, hogy mégsem pontosan azt látta, amit leírt? Vagy ment az, mint a (trón alól eredő) vízfolyás? Persze, tudjuk: az írásba foglalt látomás sokszor csupán halovány lenyomata az elsődleges tapasztalatnak, az intuitív megértéserőnek. És mégis! A megújító igazság arra kötelez, hogy azt elmondható, továbbadható és megőrizhető formába hozzuk. Így tettek eleink is kereken ezerhétszáz esztendővel ezelőtt, amikor minden félreérthetőség dacára kimondták: *homousios*. Engedjünk hát az ösztökélésnek: Írd meg, amiket láttál!

Visky S. Béla